

**Gruppo Ludwig: 25. srpen
2014 – 37 let od prvního
úderu?**

V březnu 1984 navštívili dva mladíci převlečení za pieroty disko-karneval v jednom italském městečku a následně byli přistiženi, jak se v sále plném maškar pokoušejí rozlít 2 kanystry benzínu. 1] Byli však přemoženi ochrankou a oheň se podařilo uhasit, aniž napáchal velké škody. Karabiníkům ovšem dalo dost práce, aby oba mladé muže uchránili před lynčem oprávněně rozčileného davu.

Na služebně bylo zjištěno, že za maskami smutných klaunů se skrývají dr. Wolfgang Abel (nar. 3. 1. 1959 v Düsseldorfu), matematik, a doktorand Marco Furlan (nar. 1. 4. 1960 v Padově), chemik. Ti dva se znali ještě ze střední školy, kde prý platili za vysoce inteligentní podivíny, které pojilo zvláštní výlučné přátelství, k němuž neměl nikdo jiný přístup – drželi se stranou. 2]

Zatímco Furlan při výslechu prohlásil, že šlo o malý experiment a špatný žert, protože chtěl prostě „jen“ sledovat, jak bude pestrá lidská masa v uzavřeném prostoru reagovat, Abel posléze vyjádřil nenávist k diskotékám obecně, jako ke střediskům distribuce drog a bezduché zábavy. Po domovní prohlídce vyšetřovatelé konstatovali, že „Abel nechtěl jen ničit tančírny, ale i zabít lidi“. 3]

V Abelově mnichovském bytě totiž německá policie údajně našla řadu důkazů o jeho účasti na dalších, dosud neobjasněných útocích. Například notes, v němž byl ještě vytlačen text zprávy z vytržené stránky, kterou neznámý pachatel pod siglou „Ludwig“ odeslal do tiskové agentury Ansa po pyro-útku na porno-kino Eros v Miláně v květnu 1983: „*Eskadra smrti popravila muže beze cti*“ a za tuto „*hranici pro ocase*“ přejala plnou zodpovědnost (6 mrtvých). Anebo „textilie, knoflíky a tkaničky“, které „se hodily“ (?) k nálezu zapomenuté sportovní brašny v taktéž ohněm poničené diskotéce jménem Liverpool (1 mrtvý) v Mnichově. 4]

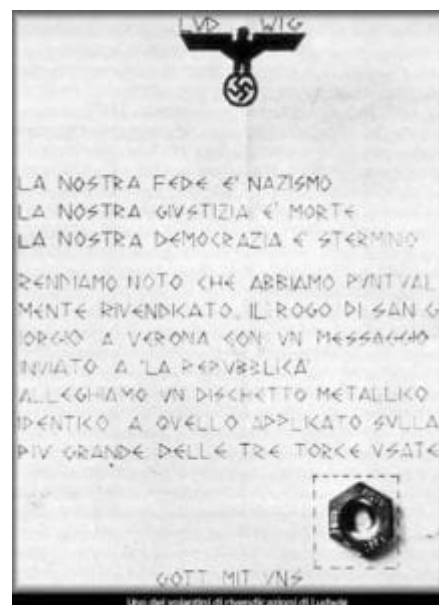
Až do prosince 1986 zůstali Abel s Furlanem ve vyšetřovací vazbě v Mantově, kde byli umístěni v oddělených celách a rozhádali se (kvůli rozdílnému přístupu k vyšetřovatelům i publicitě). Svorně však odmítli krevní a vlasové zkoušky – dali se přemluvit jen k psychologickým testům, které oběma „potvrdily sníženou přičetnost“. Oba se také ve vazbě pokusili o sebevraždu: „*Smrt je základním právem vůbec pro každého. Žádám trest smrti!*“, prohlásil pak Furlan během přelíčení.

Policie totiž nakonec „záhadné skupině Ludwig“ připsala kromě útoků na „nepřátelské“ nemovitosti celkem 28 vražd, popř. zabití, a 39 vážně zraněných, všechno nevyjasněné zločiny spáchané v severní Itálii a v Bavorsku mezi lety 1977 až 1984. V době prvního z nich by Abelovi bylo právě osmnáct a Furlanovi teprve sedmnáct roků.

Proces začal v prosinci 1986 ve Veroně a skončil v lednu následujícího roku. Soud shledal mladé muže vinnými v řadě bodů obžaloby (mj. z 15 vražd) a odsoudil je k 30 letům odnětí svobody. Odvolací soud v Benátkách snížil tresty na sedmadvacet let. Dlouhá doba vazby mezitím umožnila propuštění „ludvíků“ na kauci, čehož Furlan využil, aby zmizel ze země. V roce 1995 byl zatčen na Krétě, kde žil pod falešným jménem, a vydán zpět do Itálie. Před pěti lety byl propuštěn a našel si v Miláně místo informatika. Od roku 2011 mohl opustit vězení poprvé i Abel, byť pod dohledem, aby pracoval jako sběrač hroznů, kvůli své „resocializaci“.

Pozadí a motivy

*Naše víra je nacismus
Naše spravedlnost je smrt
Naše demokracie je vyhlazení*

Těmito řádky začíná první z „poselství“, kterými „Ludwig“ komentoval své činy, namířené většinou proti lidem z okraje: homosexuálům, narkomanům a prostitutům (jedním z cílů se stali také libertářští duchovní nařčení ze sodomie). Obsah a forma těchto dopisů, provázených devízami typu „Gott mit uns“, zdobených orlicemi s hákovými kříži a psaných stylem připomínajícím runy, samo sebou odkazovaly ke „krajně-pravicovému“ a „katolicky-fundamentalistickému“ pozadí zločinů. Tedy zločinů motivovaných rasově-politicky a nábožensky. Autoři v nich obětem pravidelně předhazují „mravní zchátralost“ a odpadnutí od „pravého náboženství“, vyjadřují se „povýšeně a cynicky“. Dávají najevo, že se cítí být povoláni tyto méněcenné a zvrácené životy likvidovat: „*Smyslem našeho života je smrt těch, kteří zradili pravého Boha*“. „*Kdo nedbá zákonu Ludwiga, musí zemřít!*“. „*Moc Ludwiga nezná hranic.*“ 5]

Listy byly od počátku hlavním záchytným bodem policejního vyšetřování. Potíž je v tom, že „autentičnost“ většiny z nich mohla být, a také byla, účinně zpochybněna. 6] Spekulace o dalších členech „německo-italské teroristické skupiny“ (nezapomínejme, že šlo o dobu dozrívajících „olověných let“) se pak nepotvrdily vůbec. 7] Vlivem medializace případů (od r.

1980) mohl „značku“ Ludwig ostatně napodobovat a využívat kdokoliv – což se i prokázalo: ještě v roce 1990 ji ve Florencii převzala mládež, která zde organizovala úderů či „zátahy“ proti dealerům a alogenním přistěhovalcům, a také původci bombových atentátů na cikánské tábory v Toskánsku (několik zraněných) se pyšně zaštitili siglou Ludwig. 8]

Naproti tomu se nepodařilo dokázat ani to nejpovrchnější napojení Abela a Furlana na zavedené nebo alespoň známé organizace italské či německé „radikální pravice“. Dávná spojitost se španělskými **Bojovníky Krista Krále** se ukázala bezpředmětnou dezinformací. 9] O to víc bylo podhoubí zločinů hledáno v rodinách obžalovaných, na první pohled zcela mimo podezření. Ke slovu tak přišly hypotézy založené na teoriích o škodlivosti víry či autoritářských otcích: oba z vyšší střední vrstvy, přičemž Abelův otec, právník, přišel do Verony s rodinou ve službách svého zaměstnavatele a Furlanův byl váženým lékařem s vysokým postavením v tamní nemocnici. Různí experti posuzovali „negativní vliv tyranských rodinných prostředí“ na „citlivou senzibilitu“ Abela a Furlana a uvažovali o jejich „latentní homosexualitě“, aby došli k závěru, že hoši „začali vraždit, aby se sami očistili“ 10]

„Hodně podkladů“ poskytly těmto odborníkům knihy Sörena Kierkegarda zabavené policií v Abelově bytě. V nich podtržené řádky a marginálie svědčily podle nich o tom, že zřejmou inspirací „vypjatých exorcistických představ“ dopisů „Ludwiga“ byly myšlenky dánského teologa a filozofa! Poté se ale jejich pozornost přenesla na italského spisovatele Ignazia Silone (srv. článek Korea jak ji neznáme, 1), který „ve starých klášterních a kacířských příbězích hledal stopy utopie a socialismu v původním smyslu“. Zjistilo se totiž, že jedním z jeho literárních hrdinů je „bratr Ludwig“, příslušník františkánského řádu, pro něhož zjev a působení Františka z Assisi zažehly na zemi „trvalý plamen“. Zvláštní tým pak trávil nad Silonovým textem několik dní vybíráním vhodných citátů, z nichž by se dal rekonstruovat „Ludwigův zákon“. Nikam to pochopitelně nevedlo, stejně jako „stopa“ z tehdy populárního *Jména růže* Umberta Eca... 11]

Velmi podivnou úlohu sehrál v případě tehdy pětatřicetiletý vědec Silvano Romano. Docent na univerzitě v Pavii a specialista na částicovou fyziku byl zajištěn již v březnu 1983 poté, když varoval několik židovských duchovních v severní Itálii, že další útok skupiny Ludwig může být nejspíš namířen „proti nějakému Židovi“. Při domovní prohlídce vyšlo najevo, že fyzikovým koníčkem je vedle nordické mytologie také „případ Ludwig“: vlastnil sbírku výstřižků z novin a časopisů, které o vražedné sérii psaly. K tomu starou knihu s dramatem „Makabejští“ od německého spisovatele Otto Ludwiga (*sic*), „tragedii o pěti dějstvích“ z roku 1852, která byla policisty ihned odeslána k „odborné analýze“... Bylo také zjištěno, že Romano, který se svým vzhledem „někde mezi Woody Allenem a Henry Kissingerem“ nemohl tajit židovský původ, přijel do Tridentu právě v den, kdy byl tamní kněz, nařčený ze sodomářství, nalezen s krucifixem zatlučeným v zádech.

Marco Furlan

Silvano Romano musel být po devíti dnech sice z vazby propuštěn pro nedostatek důkazů, podezření že stál v pozadí, resp. dotvářel „případ Ludwig“ se však již nikdy nezbavil. Však se také dva dny po jeho propuštění objevil další dopis: skupina se v něm hlásí ke dva roky starému požáru ve Veroně, při němž zahynul jeden fetiš. Dva dny po rozhovoru, který R. na téma „Ludwig“ poskytl novinám v Tridentu, pak shořelo výše zmíněné kino Eros v Miláně. Romano také udivoval podrobnými znalostmi o významu jména Ludwig v literatuře a středověké mytologii: znal hornoněmeckou Ludwigslied, báseň o „boží silou prodchnutém“ západofranckém králi Ludvíku III., pravnukevi Karla Velikého. Zasvěceně hovořil o francouzském králi Ludvíkovi IX., později svatořečeném, který ve 13. století vedl přísně mravný, skromný život a dvě křížové výpravy, jako o „rytíři, asketovi a hrdinovi“. Je fakt, že 25. srpna 1248 se jeho „křížoví rytíři“ poprvé střetli s mohamedány a že 25. srpna (1977) poprvé „Ludwig“ zabíjel ve Veroně pouhá náhoda? A že se rovněž 25. srpna (1845) v Mnichově narodil „pohádkový král“ Ludvík II., mecenáš Wagnerův, 12] kdežto 7. ledna, kdy vyhořelo mnichovské „sex-disco“ Liverpool, je výroční den smrti Ludvíka III., bratrance „stavitele zámků“, zdaleka ne jen těch vzdušných? Romano byl také tím, kdo si všiml, že uhlokresba Ludvíka IX. od El Greca v jednom veronském kostele obsahuje čitelný nápis „Ludvík žije“.

Nejsou to veškeré shody, které případ mytologizovaly. 13] Zda rozsah zločinů, které dvojice opravdu spáchala, odpovídá jejich soudnímu výměru, je tak jako tak sporné. Furlan vždy spíše mlčel a Abel dnes ujišťuje o své nevině: „Nemám nic společného s tím, co mě předhazují. Jsem nevinný.“ Že byl jejich případ uměle zveličen, není vyloučeno. Existoval např. politický zájem aplikovat italskou teorii „opačných extremismů“ na Německo, tzn., že by vedle krajně levicové Frakce Rudé armády bylo možno postavit i německé krajně pravicové teroristy. Těch se však nedostávalo. Nepodlehli někdo pokušení si je zkusit „vyrobit“? 14]

Poznámky:

1. Jednalo se o plastické kanystry, které pachatelé vnesli do sálu diskotéky Melamare ve velké černé sportovní brašně. Vzhledem k tomu, že na místo činu do městečka Castiglione

delle Stiviere přijeli na mopedu Vespa, museli si je pravděpodobně opatřit až na místě.

2. Také zaměstnanci pojišťovny, kde si Abel po svém návratu do Německa a dokončení studií přivydělával v účtárně, vzpomínali na kolegu jako na „vyhraněného samotáře“. Jako doklad jeho podivínství mj. uváděli, že „i v zimě jezdil do práce na kole“ a „neměl televizi“.

3. Němci byli ve vyšetřování „skupiny Ludwig“ vždy před Italy, nejen pro své pověstné organizační kvality, ale také že jim – tedy Spolkovému kriminálnímu úřadu (BKA) – tzv. „protiteroristické zákony“ urychleně schválené pod dojmy z „odbojové činnosti“ Frakce Rudé armády (RAF), umožňovaly postupy v parlamentní demokracii NSR dříve (oficiálně) nepřijatelné.

4. Jednalo se o hlavně manšestrové džíny stejné značky, jako byla cestovní brašna ukrývající kanystr, z něhož pachatelé vylili benzín na přístupové schodiště podniku v době, kdy návštěvníci sledovali promítaný pornofilm. Aniž by se Wolfgang Abel k činu přiznal, označil nicméně Liverpool za „disko-bordel“, který kazí mladé lidi: „Jsem zásadně proti takovým podnikům.“

5. Což policii stačilo, aby Ludwigu přiznala div ne celoevropskou působnost: když koncem roku 1983 vyhořel v Amsterdamu sex-klub Casarossa a zahynulo v něm 13 lidí, Ludwig se přihlásil k odpovědnosti – „pravost“ dopisu však nebyla nikdy potvrzena. Že za akcí nemohli stát Furlan s Abelem bylo naopak prokázáno bezpečně. Chtěli si ti dva takto jen vylepšit „skóre“ anebo se někdo naopak snažil odvést stopu od sebe jejich směrem?

6. Zvláštní je už to, že první dopis se objevil až více jak po dvou letech od první akce a Ludwig se v něm (nejednou) přiznává ke třem neobjasněným vraždám z let 1977 až 1979. Pak ale rychle a pravidelně následovaly další „přiznání“.

7. Že členové „skupiny“ byli tři, Abel později odvolal jako vynucené doznání. Policii se totiž nezdálo, že by některé akce bylo možno provést pouze ve dvou, opírala se přitom i o mlhavé výpovědi některých svědků.

8. Už na jaře 1983, když byla zhrzeným zaměstnancem podpálena pobočka švédské IKEI ve Wiesbadenu, však tamní policie nejprve ohlásila, že „Ludwig opět udeřil“. Stačila ji k tomu nalezená pohlednice se stížností zákazníka stejného jména, resp. příjmení! Viz *Der Spiegel* č. 26/1984 str. 64.

9. Dezinformací založenou jen na tom, že Bojovníci Krista Krále byli krátce před tím znovu medializováni v souvislosti s pokusem o státní převrat ve Španělsku roku 1981. Srv. také: **Násilí není nic špatného.**

10. Jinými slovy: jen žádné normy, dejte volný průchod svým pudům. Dnes je z toho ideologie instituce EU.

11. Jeden z vyšetřovatelů si vzpomněl na místo, v němž skupina „fanatických duchovních“

vysvětluje: „Zabíjíme, abychom krví očistili nečisté.“ A malíř miniatur z klášterní knihovny se tu navíc jmenuje Adelmus, což policejnímu úředníkovi připomínalo jméno Abel! Toto by snad nevymyslel ani Ladislav Mňačko (*Jak chutná moc*).

12. Romano nezapomněl zmínit ani vliv Viscontiho filmu *Ludvík II.* (1972), který mj. tematizuje královo pojetí mužského přátelství. Sám režisér v knize Constanza Constantiniho tvrdí, že na počátku 70. let 20. století „v Bavorsku dosud existují kluby mladých, které žijí z kultu tohoto panovníka“.

13. Zjistilo se např., že pokus o vypálení diskotéky v Castiglione delle Stiviere se odehrál v týdně, na který spadá výročí narození tamního jezuita z 16. století Luigi (= Ludwiga) Gonzaga, který za své svatořečení vděčí čistotě a strohosti, tedy podobným atributům jako Ludvík IX.

14. V říjnu 1981 se pětičlenné komando **Volksozialistischen Bewegung Deutschlands** pokusilo vyloupit spořitelnu, aby hnutí získalo prostředky na nákup tiskařských strojů pro „nový Völkischer Beobachter“. Akce skončila přestřelkou, v níž byli dva neonacisté zastřeleni a jeden policista těžce zraněn, ačkoliv Spolkový kriminální úřad o záměru věděl předem přes nasazeného konfidenta. Následně již ale mohl sociálně demokratický poslanec hřmat o „terorismu zprava“ a probuzení ze snu, že snad „pravicový terorismus je méně nebezpečný než ten levicový“. O necelé dva roky byli další členové hnutí zadrženi jako „Gruppe Omega“ (někdy uváděné jako Kommando Omega) ve stadiu příprav k „likvidaci zrádců, státních zástupců a soudců“ (kolega vůdce hnutí Friedhelma Busseho byl policejním důvěrníkem). O přenesení podobných praktik k nám ostatně nasvědčuje případ tzv. **White Justice**.

Příloha: seznam soudně potvrzených obětí skupiny Ludwig

25. srpen 1977, Guerrino Spinelli (33), drogově závislý cikán, upálen ve svém autě čtyřmi „molotov“, předměstí Verony, stopy žádné.

17. prosinec 1978, Luciano Stefanato, homosexuál, zabit dvaceti údery kuchyňského nože ve svém voze, Padova, jeden podezřelý byl po roce a půl propuštěn pro nedostatek důkazů.

12. prosinec 1979, Claudio Costa (22), homosexuál závislý na heroinu, zabit čtyřiatřiceti údery nože, Benátky, původně podezřelí museli být propuštěni na svobodu v březnu 1984!

20. prosinec 1980, Alice Maria Beretta (51), prostitutka ubitá kladivem, mrtvola rozsekána sekýrou, Vicenza, stopy žádné.

25. květen 1981, Luca Martinotti, drogově závislý student, upálen, Verona.

20. červenec 1982, Gabriele Pigato a Giuseppe Lovato, mniši, vyšetřováni kvůli zneužívání chlapců, ubiti kladivem, Vicenza.

26. únor 1983, Armando Bison, kněz-homosexuál, zabit zednickým dlátem, pak mu byl do zad zatlučen krucifix, Trident.

14. květen 1983, podpálení kina Eros, 6 mrtvých, 32 zraněných, Miláno.

7. leden 1984, podpálení sex-diska Liverpool, 1 mrtvý (Corinna Tatarotti, 20), 7 zraněných, Mnichov.